

Rigsdagstidende.

1850.   Forhandlingerne paa Folkethinget.   Nr. 170.

49de Møde.

Tirsdagen den 9de April.

(Forts.)

Finansministeren (forts.) Hvad Endringsforslaget under Nr. 21 angaaer, da har den ærede Ordfører allerede fremsat adskillige Indvendinger imod det, hvoraf jeg maa finde nogle grundede. — Jeg maa navnlig være af den Formening, at naar man alene ved Inddragningen af den Skibsfart, som hører til Landet, altsaa af saadanne Skibsrhedere, som ere bosatte paa Landet, vil forøge Skatten til 50,000 Rbd., saa vil dette Beløb være temmeligt stort, frygter jeg, for Næringen paa Landet, men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at dette Forslag har en Fordeel, som i mine Tanker Udvalgets Forslag under Lit. F. mangler, nemlig at det supplerer den manglende Instruction om, hvorledes denne Skat skal fordeles paa de enkelte Individuer ved Hjælp af et fast Beløb, som opgives for et hvert enkelt Amt især. Hvilket af disse Forslag nu Thinget maatte bestemme sig til at antage, saa kan jeg ikke nægte, at der er Mangler ved dem alle, og jeg troer, at hvorledes man end vil forandre dem, vil der dog være Ulemper ved dem, men jeg antager desuagtet ikke, at de ville være større end at det, hvilket som helst Forslag, der end antages, vil være muligt for Regjeringen at udføre det. Dog skulde jeg som Finansminister foretrække Udvalgets Forslag, især naar Forslaget under Lit. F. maatte blive noget nærmere betegnet paa den Maade, som jeg ansøgte.

Kampmann: Det er med Hensyn til de af Udvalget i det Hele og tildeels af Udvalgets Minoritet stillede Endringsforslag, at jeg har havt nogle Betæneligheder, som jeg ikke har troet at burde tilbageholde. Det er allerede af Flere bemærket med Hensyn til det Forslag, som er stillet af Udvalget og paa Af-

stemningslisten opført under Nr. 24, at man ved Ansættelsen af Skatten vil være udsat for, at Skatten bliver ansat efter meget forskellige Regler. Saaledes er det vist, at man vil være meget i Forlegenhed ved at bestemme, hvorvidt at en vis Næring skal henregnes til de Næringsveie, som maa antages at drives i det Mindre, eller til de, som skulle antages at drives i det Større. Dernæst angaaende Størrelsen af den Skat, hvortil enhver Næringsdrivende skal ansættes, vil man ligeledes befindes at være i stor Forlegenhed; jeg er ganske vis paa at man i de forskellige Amter vil følge ganske forskellige Principer og at derfor Skatteansættelsen vil give grundet Anledning til megen Klage. Jeg har derfor tænkt mig, om der ikke i saa Henseende kunde gjøres nogen Forandring. Jeg vil vel ikke herpaa lægge saa særdeles stor Vægt, idet jeg meget villig erkender, at Flere her i Salen i saa Henseende ere i Bestidelse af større Sagkundskab end jeg; men jeg vil dog ikke derved lade mig afholde fra at yttre mig. Jeg mener nemlig, at det i Loven mulig nærmere kunde antydes, hvilke industrielle Anlæg man kunde henføre til de større, til saadanne, der kunne henregnes til dem, der drives fabrikmæssig. Hvad saadanne industrielle Anlæg angaaer, da forekommer det mig endvidere, at det ikke vilde være forbunden med særdeles stor Bæmselighed, om det blev overdraget til vedkommende Ministerium, at bestemme, hvor stor en Skat der for ethvert saadant Anlæg indenfor et vist Minimum og Maximum skulde udredes; der vilde da blive fulgt lige Principer overalt, hvilket allerede var en stor Fordeel. Af Ordføreren er ogsaa yttret, at Amtsraadet fra vedkommende Ministerium maatte kunne vente at erholde nogen Veiledning med Hensyn til Skattens Ansættelse, men er dette saaledes, synes det ikke heller, at der kan være synderlig Betænelighed ved at overdrage det Hele til Ministeriet. — Ministeriet vil visse-